

Araberne reagerede ligeså monotont med optrevling af det historiske grundlag forud for 1948 til påvisning af den uretfærdighed, FN havde begået mod „Det palæstinensiske folk“ ved at oprette Israel.

Jordan argumenterede nærmere på, at den israelske stats etablering havde været betinget, og at betingelserne nu var overtrådt. UAR talte om den forbrydelse, på hvilken den israelske stat var grundlagt, og Saudi Arabien insisterede på, at jøderne i det lange løb kun ville kunne blive i Palæstina indenfor en større palæstinensisk stat, ikke indenfor en selvstændig jødisk stats rammer.

Under ordstriden om dette spørgsmål spillede også Israels påstand, at araberne i 20 år konsekvent havde hindret ethvert forsøg på normalisering af flygtningenes levevilkår, en rolle. Påstanden blev faktisk kun søgt imødegået af Libanon. De palæstinensiske flygtninge i Libanon, der i 1948 udgjorde 130.000, og som nu var vokset til ca. 300.000, havde fået enhver mulighed for at føre et normalt liv. De ønskede imidlertid selv at beholde deres identitet som palæstinensere og så frem til at vende tilbage til deres hjemland.

Sluttelig skal det i denne forbindelse nævnes, at Sovjetunionen, sin meget kritiske indstilling overfor Israel til trods, ikke forsømte at fastslå, at staten Israels eksistens var en af FN anerkendt kendsgerning.

b) Forholdene i de besatte områder.

I samtlige arabiske indlæg indtog Israels påståede anvendelse — i strid med Genèvekonventionen af 12. august 1949 om beskyttelse af civilbefolkningen under krig og besættelse — af kollektiv afstraffelse (neighbourhood punishment) i form af hussprængninger og fængslinger en central plads. Historien havde ikke andre eksempler på så grusom en besættelsespolitik. I virkeligheden var der tale om forsøg på udryddelse af en hel befolkning (genocide).

Undertrykkelsespolitikens formål var i virkeligheden at fordrive den arabiske befolkning fra de pågældende områder. Den igangværende israelske bosættelse — kolonisering — i de besatte områder var et klart bevis herpå. Herudover beklagede de arabiske repræsentanter sig over, at Israel søgte

palæstinenserne i de gamle flygtningelejre, der siden 1967-krigen har ligget på israelsk besat område, integreret i de samfund, der omgiver flygtningene, ved at skaffe dem arbejde uden for lejrene. Dette havde faktisk medført en bevægelse fra det overbefolkede Gaza-område til vestsiden af Jordan.

Den israelske repræsentant afviste med støtte i officielle israelske udtalelser, at kollektiv afstraffelse anvendtes. For så vidt angik hussprængningerne var hidtil 403, ikke som påstået fra arabisk side godt 600, huse blevet sprængt og i alle tilfælde kun, hvor der forelå klare beviser på, at husenes beboere havde støttet partisanerne.

Påstanden om umenneskelig behandling af arabiske fanger i Israels fængsler blev tilbagevist, bl. a. med henvisning til, at en repræsentant fra organisationen „Amnesty International“ havde haft lejlighed til at inspicere domfældte i fængslerne. Araberne replicerede heroverfor, at det kun var et mindretal af de politisk forfulgte, hvis sager var nået frem til domfældelse, og at Israel netop havde afvist nye inspektionsønsker fra „Amnesty International“.

I sammenhæng med diskussionen om Israels besættelsespolitik er det naturligt at nævne de arabiske angreb på Israel for at sidde opfordringer fra sikkerhedsrådet og generalforsamlingen om at tillade en FN-undersøgelse af forholdene i de besatte områder, overhørig. Baggrunden for disse angreb var nedennævnte resolutioner henholdsvis af sikkerhedsrådet og generalforsamlingen:

(1) Sikkerhedsrådet vedtog den 27. september 1968 (res. nr. 259) at anmode generalsekretæren om at udsende en repræsentant til de af Israel besatte arabiske territorier.

En FN-repræsentant har faktisk aldrig fået adgang til at foretage undersøgelsen, idet Israel har nægtet indrejse under henvisning til, at de arabiske lande (UAR, Syrien, Libanon og Irak) ikke har villet acceptere en samtidig undersøgelse af de jødiske mindretals vilkår i deres lande.

(2) 23. generalforsamling vedtog i resolution 2443 (se beretningen til Folketinget for 23. generalforsamling side 109-110) at udsende en 3-mands kommission til at undersøge israelske handlinger, der berører menneskerettighederne for befolkningerne i de